

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 255.940 van 2 maart 2023
in de zaak A. 230.809/VII-41.451**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ali Fadili
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Terninckstraat 13/C.1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 april 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 233.626 van 5 maart 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.889 van 3 september 2020.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 september 2022.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Hind Elgazi, die *loco* advocaat Ali Fadili verschijnt voor verweerder, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerder, van Marokkaanse nationaliteit, dient op 20 november 2018 een (achtste) aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, meer bepaald als wettelijk samenwonende partner van de Belgische onderdane I.V.

Op 15 mei 2019 neemt de verzoekende partij ten aanzien van verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder stelt op 20 juni 2019 tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 5 maart 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, *iuncto* artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

De verzoekende partij merkt op dat zij volgens het bestreden arrest onzorgvuldig is te werk gegaan bij het maken van de behoefteanalyse door geen rekening te houden met de eventuele inkomsten van verweerder zelf. Nochtans laat een behoefteanalyse enkel toe een onderzoek uit te voeren op basis van bestaansmiddelen die niet toereikend worden geacht en niet om bestaansmiddelen die niet in overweging mogen worden genomen toch in rekening te brengen.

De verzoekende partij benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet ontegensprekelijk blijkt dat zij uitsluitend rekening mag houden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent dit in het bestreden arrest doch hij oordeelt ten onrechte dat bij het uitvoeren van de behoefteanalyse wel rekening zou moeten worden gehouden met de eventuele inkomsten van de aanvrager zelf. Deze redenering gaat volgens de verzoekende partij niet op, nu artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stipuleert dat de gemachtigde van de minister (thans de staatssecretaris) een behoefteanalyse moet maken indien niet is voldaan

aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen, bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De behoefteanalyse ex artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet laat niet toe de inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet werden uitgesloten alsnog in aanmerking te nemen. De verzoekende partij verwijst nog naar naar 's Raads arrest nr. 233.023 van 25 november 2015 en enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Beoordeling

5. Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet luidt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest dat de huidige verzoekende partij de behoefteanalyse heeft verricht zonder rekening te houden met de inkomsten van huidige verweerder zelf, terwijl artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van de aanvrager van een verblijfskaart die zelf ook werkt. Hij besluit dat de beslissing van de huidige verzoekende partij derhalve een deugdelijke materiële grondslag mist en niet is tot stand gekomen met de vereiste zorgvuldigheid.

7. De in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet bedoelde “toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” moeten volstaan om de gezinshereniger en zijn familieleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. Deze bestaansmiddelenvoorwaarde geldt in hoofde van de gezinshereniger zelf.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen die in aanmerking mogen worden genomen ten minste gelijk zijn aan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 ‘betreffende het recht op maatschappelijke integratie’ en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet. Indien dit referentiebedrag niet wordt bereikt, moet de verwerende partij op grond van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse uitvoeren, namelijk “op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [...] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”.

Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van

het sociale bijstandstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft derhalve in het bestreden arrest met schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet geoordeeld dat de huidige verzoekende partij voor het maken van de behoefteanalyse rekening moest houden met de eigen inkomsten van huidige verweerder.

8. Het enige middel is in die mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 233.626 van 5 maart 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde Raad en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee maart tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams